

Endavant

Josep Borrell, candidat a la presidència

SUMARI

ACTUALITAT	3	Les primàries desperten una nova il·lusió entre tota la gent progressista del país
ENTREVISTA	4-5	Josep Maria Alvarez: "El conflicto siempre existirá mientras haya explotadores y explotados"
OPINIÓ	6-7	Las primarias como síntoma y como medio <i>Joan Josep López-Burniol</i>
DEBAT POLÍTICA	8-9	Borrell acusa a Aznar de maquillar las cuentas del Estado
ACTUALITAT	10	El PSC propone alternativas a la mala política medioambiental de CiU
CONGRES I SENAT	11	Liberalització i servei públic <i>Ramon Aleu</i>
PARLAMENT	12-13	El govern construeix menys de vint quilòmetres de carretera per província i any de mitjana <i>Manel Nadal</i>
MÓN LOCAL	14-15	
MUNICIPIS	16-17	Catalunya també es contrueix des dels ajuntaments amb equips de govern socialistes i progressistes
EUROPA	18-19	La pau que canviarà profundament Irlanda i la Gran Bretanya <i>Francesc Lausín</i>
ACTUALITAT	20-21	
COMUNICACIÓ	22	
ENTREVISTA	24	Ferran Rañés: "Cal un gran pacte cultural" <i>Claudia N</i>

MAIG 1998
NÚMERO 43

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç

Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert,

Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc

Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez,

Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume

Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B. 37.364/1997

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

Barcelona 08029

Telèfon 495 54 54 **Fax** 495 54 26

Serra i Montilla presenten la campanya *Apunta't a les primàries*

► Narcís Serra i Josep Montilla van explicar la campanya als primers secretaris d'agrupació.

El primer secretari del Partit dels Socialistes, Narcís Serra, es va reunir el passat 18 de maig amb els dirigents de les agrupacions del partit per posar en marxa la campanya de simpatitzants que permeti a tothom que vulgui poder participar en el projecte de futur del PSC. Serra va demanar als primers secretaris de les agrupacions que mantinguessin la il·lusió que havia generat el procés de les primàries ja que "moltes coses estan canviant a Catalunya" i va animar-los a afrontar aquesta nova etapa "amb tensió política", treballant de valent per avançar en l'aposta de futur, de modernització que Catalunya necessita. En aquest sentit Serra va destacar que el partit "s'està transformant en la direcció que els ciutadans volen", i que aquesta campanya que porta per lema "Apunta't a la il·lusió" és una bona plataforma per a què els ciutadans de Catalunya participin en la construcció d'un projecte de futur. Un projecte de catalanisme de progrés que defensa l'autogovern, la integració, la igualtat d'oportunitats en tots els àmbits i que és federalista "sense embuts, amb claredat".

Des de les eleccions primàries han ingressat al PSC 1.837 nous militants, dada amb què el par-

tit s'aproxima quasi als 30.000. Per això ha alentat els membres del PSC a "tirar endavant l'intent de tenir a final de juny tants simpatitzants com militants". Per aconseguir-ho no en faltaran infraestructures: s'utilitzaran tanques publicitàries i es repartiran dos tipus de tríptics, un destinat als simpatitzants i un altre per als nous membres del partit; també es comptarà amb un número de telèfon d'informació gratuït: 900 19 98 00.

Cada simpatitzant que s'inscriuï rebrà una carta de benvinguda personalitzada i, posteriorment, s'anirà mantenint el contacte amb ell per a què sempre que vulgui pugui participar en la dinàmica d'un partit que cada cop s'obre més a la societat. Amb aquesta campanya es mostrarà a CDC que els socialistes han fet un esforç per connectar amb la societat, i una autèntica cessió de poder a les bases que ja és irreversible, cosa que és totalment incompatible amb el tarannà de Jordi Pujol. Si Pujol es veïés obligat a celebrar unes primàries perquè els seus militants li ho demanessin, només trobaria tres candidats possibles: en Jordi, en Pujol i en Soley.

Mei Uz

✂

Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a: Endavant. C/. Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029

Nom.....

Adreça.....

Població.....

C.P. .... Telèfon.....

Les primàries desperten una nova il·lusió entre tota la gent progressista del país

Un nou govern socialista a Espanya és cada vegada més possible. Les primàries han estat el just revulsiu que el partit i la societat necessitaven per construir una alternativa real a la dreta del PP i de CiU. La democràcia de les urnes ha fet que Josep Borrell sigui l'escollit per liderar aquest procés.

► Josep Borrell va votar a la seva agrupació: Sarrià-Sant Gervasi.

Divendres 16 d'abril es va obrir una pàgina històrica a la curta democràcia del nostre país. Els socialistes vam celebrar eleccions primàries per escollir el candidat a la presidència del govern espanyol. Feia molt de temps que els mitjans de comunicació no parlaven tant i tan bé del Partit Socialista. I també feia molt de temps que no venia tanta gent a les agrupacions socialistes.

I és que aquell dia els socialistes, amb una valenta decisió, vam retornar la política a la societat, com ho demostra el gran nombre de simpatitzants que van votar a Catalunya. Vam retornar la il·lusió per fer política des d'una òptica pro-

“La celebració de les primàries ha trencat barreres de comunicació entre el partit i la societat”

gressista. Amb un procés públic i transparent de competència política digna i civilitzada entre dos grans polítics. Tots dos, Josep Borrell i Joaquín Almunia, molt millors que Aznar. Els militants del PSC van votar massivament per Josep Borrell, però això no vol dir que no

volguessin Almunia com a secretari general. Així ho deixa ben clar la resolució de l'executiva sobre les primàries:

“La Comissió Executiva del PSC celebra el resultat de les eleccions primàries del PSOE i felicita Josep Borrell pel seu triomf. L'elecció, per part dels i de les militants socialistes de tota Espanya de Josep Borrell com a candidat socialista a la Presidència del govern d'Espanya en les properes eleccions generals permet subratllar el fet que el socialisme català no sols té un projecte federal per a Espanya sinó que està compromès a impulsar-lo des de primera línia.

La Comissió Executiva del PSC vol felicitar Joaquín Almunia que, com a secretari general del PSOE, està impulsant la renovació del partit i que, amb la seva decisió de convocar aquestes eleccions primàries, ha permès al Partit Socialista de donar una prova inequívoca de la nostra voluntat col·lectiva de recuperar la confiança majoritària dels ciutadans i les ciutadanes.

La celebració de les eleccions primàries ha trencat barreres de comunicació i ha generat un entusiasme que ha anat més enllà de les fronteres del partit. Canalitzarem aquestes energies per incrementar la participació dels ciutadans i les ciutadanes en la política i assolir, en el seu nom, futures victòries electorals. La Comissió Executiva del PSC vol fer públic el seu criteri unànim a favor de la continuïtat de Joaquín Almunia al front de la Secretaria General del PSOE per la necessitat que segueixi impulsant la modernització del socialisme espanyol.”

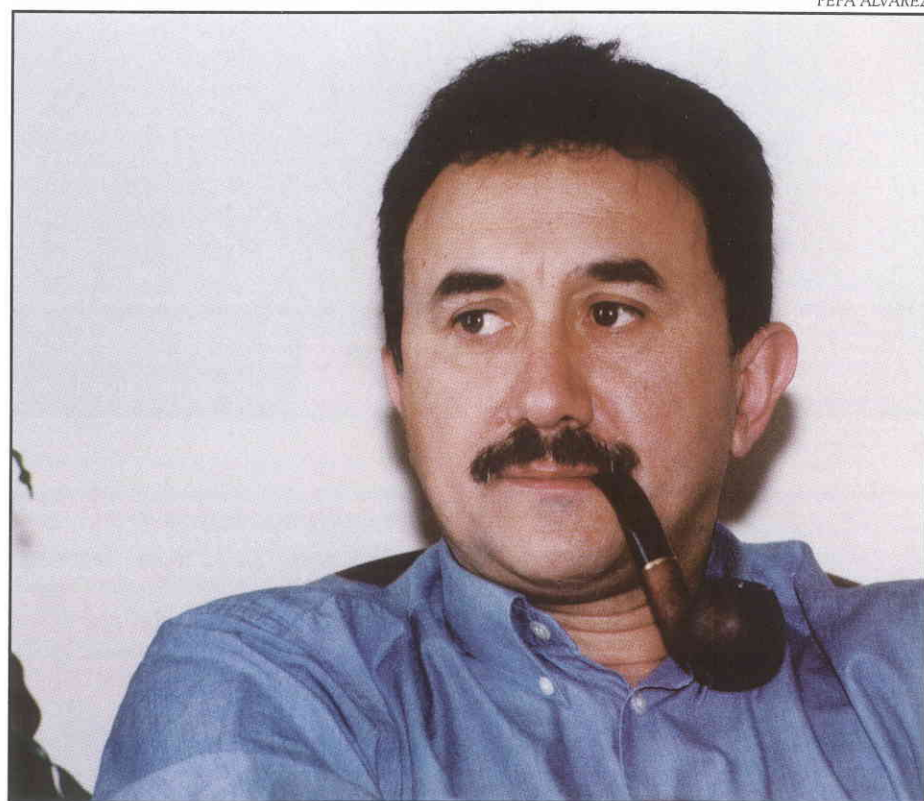
Josep Maria Álvarez, Secretario General de la UGT catalana

“ Los sindicatos son más exigentes con los gobiernos de izquierdas ”

Ahora que todo cambia, que todo es acelerado, que la sociedad industrial da paso a la tecnificada y que los sindicatos se desenganchan de la terminología más obrerista para defender a los asalariados en general, este sindicalista asturiano vuelve a ser el escogido para dirigir, reflexionar sobre la marcha y encarar los retos de un siglo XXI que habrá de hacer frente a la universalización del mercado de trabajo y a nuevas formas de esclavitud organizada. Tiene 42 años, vive en Barcelona, y desde hace unas semanas lidera de nuevo a los 118.000 trabajadores catalanes afiliados a la UGT.

Dice el sindicalista sueco, Bo Ronngren que en su país están afiliados el 80% de los trabajadores y que los convenios sólo favorecen a los afiliados. Ahora que UGT reclama crecer para ser fuerte ¿debería ir pensando en medidas similares?

Nuestra tradición es la que es, y la Constitución dice que a igual trabajo igual salario. Es difícil importar el modelo sueco, y, la verdad, es que tenemos el sistema de representación más perverso que existe en Europa. CC.OO. y UGT dan cobertura al 85% de los trabajadores a través de los convenios de empresa. El comité ya les hace el trabajo. Los países nórdicos se apoyan en lo que alguien definió como medidas discriminatorias positivas, basadas en establecer diferencias entre los afiliados y los que no lo están. En Alemania, los sindicatos tienen incluso derecho de veto en las contrataciones, y en Bélgica, las percepciones del seguro de desempleo se realizan a través de los sindicatos. En contrapartida, nuestro sistema tiene aspectos positivos: somos sindicatos muy representativos, con muchos delegados en las empresas (14.200 en Catalunya). De todas maneras, es injusto, ya que debemos mantener una estructura organizativa para la globalidad de los trabajadores y que sólo pagan unos pocos.

PEPA ALVAREZ

¿Cómo piensan entonces promover la afiliación?

La verdad es que es muy difícil sin decisiones políticas previas. Los países que comentaba antes cuentan con la complicidad de la administración. Aquí aún no nos lo planteamos, porque sería perder el

tiempo. Se avanzó poco con el PSOE, imagínate con el PP. Lo que si nos planteamos es mejorar el sindicato, con nuevos servicios (vivienda asequible, servicios jurídicos,...) y cobrando esos servicios a los trabajadores no afiliados para que conozcan la diferencia entre estar

afiliados o no estarlo. Queremos, en definitiva, conectar más con los problemas de los trabajadores.

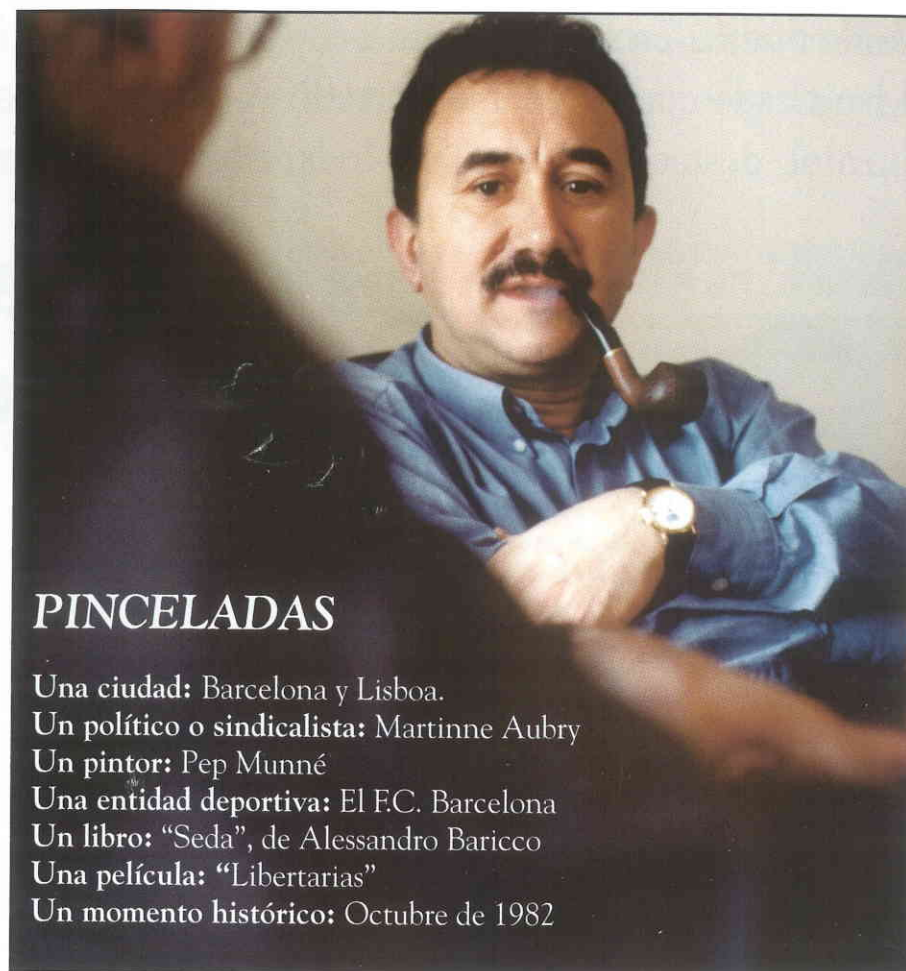
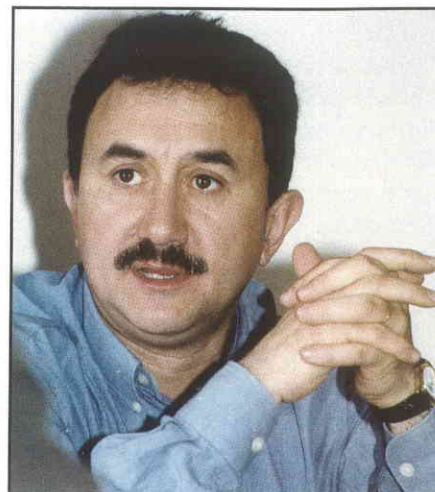
¿De todos los trabajadores?

Debemos encuadrarlos a todos con sus propias características. Y creo que nosotros debemos captar colectivos que casi siempre coinciden con masificación de profesiones (técnicos medios, cualificados, asalariados...) y que no se sienten identificados con los sindicatos, que tienen connotaciones más obreristas, pero los necesitamos pensando en los sindicatos del siglo XXI. De ahí el eslogan “La fuerza de la pluralidad”.

“ Queremos conectar más con los problemas de los trabajadores, y ofrecer más y mejores servicios ”

¿Da la impresión que los sindicatos son más exigentes con los gobiernos de izquierda?

Pues igual es verdad. Seguramente es así porque nosotros adaptamos nuestras reivindicaciones a la situación social del país. Y lo que es obvio es que cuando gana un partido político de izquierdas quiere decir que la gente exige unas transformaciones determinadas y un programa de gobierno que casi nunca se cumple. Seguramente nosotros somos un reflejo de esa sociedad. Cuando gana la derecha parece que la sociedad tiende a ser menos exigente. Lo cierto es que el

PINCELADAS

Una ciudad: Barcelona y Lisboa.

Un político o sindicalista: Martinne Aubry

Un pintor: Pep Munné

Una entidad deportiva: El F.C. Barcelona

Un libro: “Seda”, de Alessandro Baricco

Una película: “Libertarias”

Un momento histórico: Octubre de 1982

clima con el PP es menos ruidoso. Nos necesitan menos porque ya tienen el apoyo de los grandes grupos financieros que en teoría no deben tener los partidos de izquierda.

No hablaba sólo de España. Pienso también en Francia.

Allí los sindicatos son más débiles. Las últimas movilizaciones de parados tienen claras connotaciones relacionadas con la ultraderecha francesa. Como sindicalista, debo ver con simpatía esas movilizaciones, pero como dirigente sindical me parece desastroso, ya que pueden acabar con una experiencia francamente revolucionaria en Europa, que es la impulsada por Jospin.

Ha asegurado últimamente que el conflicto social siempre va a existir aunque con formas distintas a las del pasado.

El conflicto siempre existirá mientras haya explotadores y explotados. Eso es lucha de clases, y no parece que vaya a cambiar. Ahora bien, las formas serán otras: ya no se convocan, por ejemplo, huelgas indefinidas. Nosotros propone-

“ Se han instaurado nuevas formas de esclavizaje. No defendiendo la lucha armada, aunque en según que lugares... ”

mos que sean selectivas, por colectivos, para impedir las producciones con el mínimo coste para los trabajadores. No parece probable que en nuestro mundo occidental se reproduzcan las barricadas de adoquines y las revoluciones, aunque en otros lugares continuarán habiendo revoluciones, porque los pueblos están esclavizados. Hay nuevas formas de esclavizaje en las llamadas zonas francas, con jornadas de 24 horas, con niños trabajando, sin derechos, sin asociaciones sindicales,... No defendiendo la lucha armada, aunque bueno, en según que lugares...

Nadie duda a estas alturas que el proceso de elecciones primarias que hemos celebrado los socialistas ha transformado en positivo el panorama político. Sobre el bautizado como "efecto Borrell" y, sobre todo, sobre las consecuencias que este fenómeno tendrá en el futuro reflexiona en estas páginas Joan Josep López-Burniol, destacado articulista independiente y privilegiado observador de la situación política desde su tribuna de la sociedad civil.

► Joan Josep López-Burniol

Las primarias como síntoma y como medio

En Europa, las elecciones primarias no han sido, hasta la fecha, una forma normal de designación de los candidatos electorales, sino que -más modestamente- su exigencia y su eventual éxito arrollador son síntomas delatores de una cierta esclerosis en el funcionamiento ordinario del partido político que las adopta como método de actuación. Esta esclerosis o anquilosamiento suele deberse a la oligarquización de la estructura de poder del partido, a la tendencia a la cooptación como forma exclusiva de reclutamiento de sus nuevos dirigentes, a la falta de permeabilidad de la organización a sus propias bases y a la sociedad en general, a la tendencia a la elusión de responsabilidades políticas, so pretexto de que previamente deben dilucidarse las responsabilidades penales, y a la pereza mental que acota su aliento en el ámbito de lo políticamente correcto.

Las primarias no son tampoco un fin en sí mismas, es decir, la meta exclusiva del proceso de renovación de un partido, sino que tienen tan sólo un mero valor instrumental. Son un medio. Un medio más para propiciar la democracia interna en el seno de los partidos políticos. ¿Por qué, entonces, las primarias recientemente celebradas por el Partido Socialista para elegir su candidato a la Presidencia del Gobierno de España han tenido una repercusión tan extraordinaria y han sido acogidas por la ciudadanía -no sólo por los militantes socialistas- con tan grandes muestras de esperanza y de renovada ilusión?

La respuesta parece clara. Lo que ha atraído el interés de las gentes es la posibilidad, apenas insinuada, de que

puedan dejar oír su voz respecto a la gestión de los grandes intereses colectivos a través de alguien al que se quiere ver -nótese el voluntarismo de la expresión: "de alguien al que se quiere ver"- como nuevo, es decir, como independiente de un aparato que carece de autoridad moral, por la sencilla razón de que ya no es creíble. Porque autoridad no significa otra cosa que credibilidad. ¿Y qué autoridad puede reivindicar para sí un aparato desgastado por veinte años de acción política en la que, al lado de logros eminentes, se hallan errores no menos notables?

En realidad, las cosas quizá no hayan podido ser en España de otra manera. Al tiempo de redactarse la Constitución y como lógica herencia de una dictadura de cuarenta años, los partidos políticos eran débiles e inexpertos, con pocos militantes, estructuras mínimas y unos recursos y medios de acción extraordinariamente precarios. No es por ello de extrañar que la Constitución -y la Ley orgánica del régimen electoral- adoptasen, con la finalidad de fortalecerlos y de evitar su fragmentación, un sistema proporcional de listas cerradas. Lo que nadie previó entonces es que, a causa del modelo adoptado, se engendraría una partitocracia controlada por las direcciones de los partidos. Y estas direcciones se han convertido en unos poderes endogámicos con una fuerte tendencia a la profesionalización de su función y a la patrimonialización de su "status". Si se quieren hallar manifestaciones concretas de este estado de cosas, es fácil encontrarlas. Así, con ocasión del 34º Congreso del PSOE, Joaquín Almunia fue elegido

secretario general por la "dirección" del partido, es decir, por el núcleo dirigente que apoyó a González en su enfrentamiento con Guerra, sin que los congresistas "pintasén" nada.

¿Y que decir de Ibarretxe?, sino que ha sido investido por el jupiterino Arzalluz desde su particular Sinaí. Y nadie puede dudar que el dedo del President Pujol se ha posado, tras un cambio de impresiones consigo mismo, sobre la cabeza de Joaquim Molins, aunque no sea en forma de lengua de fuego. La situación ha llegado a ser tan obvia en su percepción y tan descarada en su significado que ha provocado el hastío de los ciudadanos. La política ha dejado de despertar ilusión y deseo de participar, pasando a convertirse en objeto de desdén y de desconfianza. Y, si a ello se unen los escándalos ligados a la financiación de los partidos, el resultado es desolador. Lo que no deja de constituir una injusticia manifiesta, puesto que - pese a los déficits de democracia interna de los partidos- la tarea global de estos ha sido positiva, sin que pueda

empañarla ningún escándalo. Pero, pese a todo, este estado de cosas amenazaba con hacer crisis en cualquier momento.

Y así ha sucedido. El detonante fue la ejemplar decisión de Joaquín Almunia de convocar primarias, sometiendo al refrendo de los militantes socialistas su condición de candidato a la presidencia del gobierno que le había conferido el grupo triunfante en el 34º Congreso. El proceso desencadenado por la decisión de Almunia es archisabido. Josep Borrell tuvo el coraje de presentarse, puso en el empeño sus cualidades de talento, capacidad de trabajo e independencia -que son grandes-, y soportó con discreción el desamor manifiesto de la mayor parte de sus pares. El resultado ha sido imprevisto y espectacular. Borrell ha dado un vuelco a la escena política con una amplísima victoria sobre Almunia. ¿Qué ha sucedido? Un abogado catalán que ejerció su fecunda acción como "cerebro gris" durante la Segunda República -Amadeu Hurtado-, dice en sus memorias que el éxito

político se asemeja, en muchas ocasiones, al acierto en elegir la ola que se avizora con fuerza, para dejarse llevar por ella hasta la playa. Así ha sucedido en esta ocasión.

El ansia de renovación es tan grande que, tan pronto como un partido ha entreabierto la puerta de la participación, los invitados se han precipitado a ejercer su derecho y a hacerlo, de forma mayoritaria, a favor de quien representa una mayor novedad. No se trata, en modo alguno, de rechazo a lo que algunos denominan "felipismo". Ni mucho menos a Felipe González, que sigue siendo querido y respetado por los socialistas. Se trata de un deseo de dejarse oír, de participar, de instaurar una normalidad democrática en el funcionamiento interno del partido, que es común a los militantes de todas las formaciones.

Cabe concluir, por tanto, que el éxito de las primarias constituye el síntoma de una conciencia de insatisfacción generalizada en el ánimo de los militantes, así como que su virtualidad se agota en ser un instrumento para promover el proceso de redemocratización interna de los partidos. Las primarias no son más que esto: un síntoma y un medio. Ahora bien, pese a su mero valor testimonial e instrumental, sería suicida desoír su mensaje. El aparato no puede pretender aislar, ningunear y zancadillear al candidato elegido, so pretexto de razones tácticas o de organización. Debe, por el contrario, apoyarle y arroparle, siendo consciente de que es precisamente el candidato quien aporta al partido la dosis necesaria de autoridad -de credibilidad- imprescindible para ganar unas elecciones. Y, por último, sería también positivo que aquellos antiguos dirigentes que -consumada ya su honrosa trayectoria política- han prestado señalados servicios al Estado, recuperasen el valor del silencio y observasen el undécimo mandamiento de la Ley de Dios, que preceptúa: "No estorbarás".

Joan Josep López-Burniol

“Lo que ha atraído el interés de las gentes es la posibilidad de que puedan dejar oír su voz respecto a la gestión de los grandes asuntos colectivos”

Debate de política general en el Congreso de los Diputados

Borrell acusa a Aznar de maquillar las cuentas del Estado y de dismantelar el sistema de protección social

Los días 12, 13 y 14 de mayo se celebró, como cada año, el Debate sobre el Estado de la Nación en el Congreso de los Diputados. Pero esta 12 edición despertaba un interés especial y una buena dosis de expectación por un motivo muy concreto y de aire innovador: Josep Borrell, el recientemente escogido candidato a la presidencia de gobierno en unas primarias del PSOE, se presentaba oficialmente en sociedad como líder de la oposición a un gobierno más que conservador, caduco.

El discurso que hizo el presidente del estado se podría calificar con múltiples adjetivos, pero hay uno que lo define muy bien: fue plano, "exactamente como un encefalograma", apuntaban algunos. Se limitó a recitar las montañas de tinta negra que sobre folios blancos le habían preparado sus colaboradores, con una única intención: que pudiera pasar, se debería decir sin pena ni gloria, esta cita que tenía pendiente con los ciudadanos sobre el estado actual de la nación.

“ Para usted, señor Aznar, casi todo son mercaderías, y, para nosotros, hay cosas que son derechos ”

Con cierto miedo a enfrentarse con el líder socialista, fue leyendo, línea por línea, el discurso que había hecho suyo, delante de un Parlamento que, cada vez con más insistencia, miraba sin ningún tipo de contemplación su reloj para ver si la agonía llegaba a su fin.

El escenario político dio totalmente un giro, cuando le tocó el turno al líder de la oposición. Una mañana deslucida dio paso a una tarde de tormenta. No lo consiguió. La actitud de complot no se sabe bien si por orden - por parte de los diputados del Partido Popular, no lo permitió.

► Josep Borrell hizo un discurso argumentado y contundente.

Puede ser que les irritase que el candidato socialista a la Presidencia del Gobierno no hiciera de su discurso una cancioncilla monótona recitada al pie de la letra, folio tras folio, tal y como había quedado patente unas horas antes en la intervención del presidente del gobierno. Esta fue la primera diferencia: Borrell no se limitó a leer su discurso. Fue desgranando, uno a uno, una serie de temas que buscaban una respuesta. No la obtuvo. Habló del problema del paro en el Estado español, de la situación de desbarajuste de la justicia, de la sanidad, de la política exterior que se ha de hacer, del

modelo de Estado, de la Unión Europea, de la enseñanza, de la manipulación a la que están sometidos los medios de comunicación, de la política medioambiental, del terrorismo que golpea cada dos por tres a los ciudadanos, del déficit público que intenta esconder el PP,... para llegar a una de las primeras diferencias, que puso de manifiesto, entre los que defienden un proyecto progresista de futuro y los que se aferran al conservadurismo más rancio, maquillándose para parecer de centro: "para usted señor Aznar, para la derecha que usted representa, todo a casi todo son mercaderías. Para nosotros, los

► Josep Borrell

socialistas, hay cosas que no son mercaderías, que son derechos; derechos que se han de garantizar independientemente de la capacidad adquisitiva de los ciudadanos... Esta es la gran diferencia entre ustedes y nosotros, la diferencia que separa a la izquierda de la derecha" le instó Josep Borrell.

Y todavía fue más allá al denunciar que el gobierno del PP está convirtiendo la famosa frase "España va bien" en un somnífero para distraer la atención sobre la verdadera situación del país. El fabuloso escenario económico dibujado por Aznar tambaleó cuando acusó al gobierno de "maquillar" las cuentas del Estado para entrar en la UEM y de encubrir el déficit de la Seguridad Social. "¿Es o no cierto que ustedes han dado instrucciones para que se computen como derechos devengables facturas de la Seguridad Social que figuraban en los archivos informáticos como derechos absolutamente incobrables?" preguntó Borrell, afirmando que el gobierno ha dado "órdenes expresas" para recuperar deudas pasadas de créditos que no son cobrables para hacer cuadrar las cuentas.

"Ustedes tienen un déficit encubierto de 350.000 millones de pesetas a lo que se refiere al año 1997, y en los sucesivos, como mínimo será de 280.000 millones" insistió, advirtiendo a Aznar que fuera con cuidado a la hora de negarlo por que lo podía demostrar. Y lo hizo. Cogió un

► Josep Borrell acaparó la atención de los periodistas.

documento elaborado por fuentes cercanas al gobierno y leyó textualmente: "a lo que se refiere al año 1999 como consecuencia de la normativa del sistema europeo de cuentas integradas, el déficit encubierto no se podrá esconder más".

Borrell formuló una batería de preguntas a Aznar que no obtuvieron respuesta

El presidente del Gobierno volvió a la tribuna, pero no para contestar a los interrogantes que había suscitado la intervención del candidato a la presidencia del Gobierno. Borrell insistió y ante las preguntas del líder socialista, Aznar dio como respuesta que lo que se discutía en un debate de política general era "la preocupación sobre el Estado de la Nación y no sobre una realidad que se inventa", limitándose a repetir por enésima vez que el crecimiento económico del Estado español era "espectacular" y la creación de puestos de trabajo intensa. Hecho que Borrell aprovechó para avisar al presidente del Estado que a pesar de que la tasa de paro se encuentra por debajo del 20% - ya fue por debajo durante 5 años en la anterior fase expansiva - era prematuro "lanzar las campanas al vuelo" cuando las cifras de paro en

España son las más altas de Europa y la solución ha de pasar por el desarrollo de políticas activas como "aquellas que usted, Sr. Aznar, no aceptó en Luxemburgo".

También contradujo a la ejecutiva negando que fuera cierto que hayan desaparecido los contratos "basura", argumentando que el año pasado se hicieron más de 10 millones de contratos y el paro registrado se redujo en 140.000 personas. "Es decir - continuó - hicieron falta 72 contratos para sacar a una persona del paro". Ante estos datos interpeló al gobierno solicitándole cuál fue la duración de estos 10 millones de contratos, quizá de un día, de dos, de una semana... Borrell acusó al PP de haber hecho "el ridículo en el mundo" en materia de política exterior, principalmente en el tema de Cuba, y reprochó a Aznar que hasta "el Papa le había pasado por la izquierda". Y por lo que respecta al modelo de Estado denunció que el PP "no tiene un proyecto de país, y si gobernara cuatro años más tendría tiempo de destruir piedra por piedra el sistema de protección social creado por los socialistas", para acabar recordando que tienen suerte de tener una oposición que no hace bandera electoral de la lucha contra el terrorismo y que defenderá siempre la unidad de los demócratas y la colaboración en esta materia para seguir manteniendo vivo el espíritu de Ermua.

El PSC propone alternativas a la mala política medioambiental de CiU

Tal como quedó patente en la última Conferencia Nacional de Medio Ambiente, el PSC propone para Catalunya un modelo de equilibrio ecológico basado en la sostenibilidad. Dicho modelo recibió nuevas aportaciones en la jornadas parlamentarias sobre medio ambiente que se celebraron el pasado mes de abril. En el documento de conclusiones se vuelve a insistir en la incapacidad de los sucesivos gobiernos de CiU para reorientar un modelo de desarrollo económico que hasta ahora se ha basado en un consumo abusivo de energía y recursos naturales, en la falta de una política clara para la gestión del agua o

en una presión excesiva sobre los espacios naturales.

Contra la inacción y la falta de ideas para presentar e implementar planes efectivos de protección del medio ambiente, de las jornadas salieron líneas estratégicas claras y medidas concretas para una gestión correcta de la sostenibilidad: creación de una verdadera red de espacios naturales, la potenciación de la eficiencia energética y la extensión y generalización de la energías renovables y alternativas, una gestión de los residuos racional y realista, y el refuerzo del papel de control y de garantía de la administración en el mantenimiento del agua como bien público.

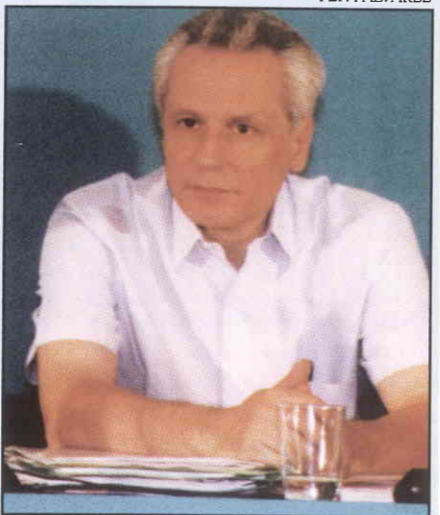

► Montserrat Tura, secretaria de Medi Ambient.

Santa Coloma va acollir l'entrega dels premis Primer de Maig

Al voltant de 500 persones van assistir al sopar d'entrega dels Premis Primer de Maig, que va tenir lloc al pavelló poliesportiu La Bestida de Santa Coloma de Gramanet, com és tradicional, la nit del 30 d'abril a l'1 de maig. Els premis, que enguany van arribar a la seva onzena edició, són lliurats per les fundacions Rafael Campalans, que presideix Isidre Molas, i Josep Comaposada, presidida per Josep Maria Alvarez, vinculades al PSC i a la UGT respectivament. A l'acte van acudir molts dirigents i càrrecs orgànics del PSC i la UGT, i entre ells, el primer secretari del PSC, Narcís Serra, i l'alcaldessa amfitriona, Manuela de Madre.

Els guardonats en aquesta ocasió van ser els següents: Gösta Esping Andersen

► Isidre Molas, president de la F.Campalans.

(Premi Primer de Maig al Pensament), Itinerari de les Dones de Sant Martí (Premi Primer de Maig a la Memòria Popular), CIPO (Premi Primer de Maig a la Iniciativa Social), Projecte Aura (Premi especial al Compromís) i l'escriptor Francesc Candel (Premi Especial a la Convivència).

Viernes 26 de junio, Palau Sant Jordi

Cena XX Aniversario del PSC

Adquiere los tiquets en tu agrupación

PSC
PSC-PSOE

Breus

El futur incert de TVE

► S. Clotas

Tots tenim la sensació que el govern del PP vol situar la televisió pública en una situació de bloqueig. El diputat Salvador Clotas ens ha explicat com ha empitjorat la situació financera de RTVE. Als set mesos de govern, Aznar havia incrementat el deute en 35.000 milions de pessetes. A finals del 98 el deute s'haurà triplicat, o sigui, assolirà els 600.000 milions, encara que segons el Sr. Barea, el Cap de l'Oficina Pressupostària de la Presidència del Govern, el dèficit arribarà a la xifra de 825.000 milions. Afegim-hi una manipulació política que arriba a extrems intolerables, el descens de la qualitat, l'ambició i a vegades la dignitat de molts programes, la política de personal i la pèrdua d'audiència, i pot afirmar-se sense exagerar que la gestió del PP és absolutament escandalosa i, sens dubte, dirigida a fer inviable una televisió pública a Espanya. La subcomissió creada per a l'estudi d'un nou marc financer i empresarial estable hauria de ser objecte de la màxima atenció per part de tots els grups parlamentaris. No obstant, la comissió llanguix, el govern li nega documents com l'elaborat pel Sr. Barea i el Grup Socialista s'ha vist obligat a anunciar que deixaria d'assistir si no es produïa un canvi radical en l'actitud del govern i del Partit Popular. Un nou marc jurídic i la solució als seus problemes financers són avui dos reptes urgents si volem salvar la televisió pública espanyola. Davant d'una tal amenaça al sistema democràtic de llibertats, els socialistes hem de redoblar l'esforç per trobar una via de solució a la televisió pública espanyola, que és la televisió de la que tots els ciutadans són petits accionistes.

Les famílies monoparentals també tenen drets

Francesca Martín va defensar una moció del grup socialista al Senat l'any 1996 per fer que el govern mitjançant una comissió interministerial proposi mesures de suport especial a aquestes unitats de convivència que l'any 1995 ja representaven el 8% del total. En aquesta moció ja assenyalàvem els diferents aspectes que cal conèixer i afrontar de forma particular per tal d'atendre les necessitats d'aquest col·lectiu creixent (habitatge, fiscalitat, educació, salut, ocupació,...). La proposta va ser aprovada i a hores d'ara la cambra únicament coneix l'encàrrec d'un estudi sobre aquesta qüestió. La senadora interpel·larà al govern per conèixer el seu grau de compliment i per instar-lo novament a actuar en conseqüència a la realitat social i als acords parlamentaris.

Liberalització i servei públic

L'activitat legislativa proposada pel Govern del PP a les Corts està recoberta d'una aureola de voluntat liberalitzadora, però quan s'analitza una mica, apareixen dubtes sobre aquesta voluntat i serioses contradiccions en les conseqüències d'aquesta actuació. Lleis com la del sector dels hidrocarburs, la de les telecomunicacions, la del servei postal universal i de liberalització dels serveis postals, o la de la televisió sense fronteres volen vendre una voluntat liberalitzadora que, en realitat, no hi és, i es fa sense garantir el servei públic universal.

► Ramon Aleu.

Algun dia s'haurà de començar a parlar sobre quines són les condicions mínimes d'un servei públic, de quins serveis són públics o d'interès general o essencials, per tal de que els ciutadans d'aquest país sapiguem què podem esperar de l'Estat per atendre les necessitats fonamentals, tal com està establert en la Constitució. I aquest debat, s'ha de fer pensant en els ciutadans, beneficiaris d'aquests serveis. La liberalització en la que pensem que s'ha d'avançar és aquella que permet i garanteix la competència, amb la que es produeix un abaratiment dels preus. I això ha de ser possible en molts sectors amb garanties de millora per la societat. No hi ha contradiccions en aquesta posició. Però aquest no és el cas. Les propostes contemplades en els projectes de llei mostren més una voluntat de desmuntar estructures existents, que no pas la de possibilitar una competència real que beneficiï els ciutadans, tot garantint la prestació dels serveis públics. Cal remarcar que la posició de Convergència i Unió en aquests temes és gairebé sempre més dretana que la del mateix PP, i sovint sembla actuar com a transmissor d'interessos particulars. Una altra confusió que ha introduït el PP ha estat confondre la liberalització amb la privatització i una cosa no té res a veure amb l'altra. A més, la pràctica política diària està molt allunyada de la de possibilitar una competència real i beneficiosa per als ciutadans. La nostra posició ha estat la de compaginar les dues exigències de la societat actual: garantir les prestacions dels serveis universals, i al mateix temps, avançar amb la liberalització que porti a una lleial competència dintre d'aquests sectors, que comporti una millor i més barata prestació del servei per als ciutadans.

Ramon Aleu

Breus

Les televisions locals en dificultats

Josep M. Carbonell va denunciar en el Parlament de Catalunya l'intent del Govern de la Generalitat d'aturar la implantació de les televisions locals amenaçant amb el tancament de les noves emissores de televisió de caràcter municipal com les de Viladecans i Gavà. Josep M. Carbonell va recordar que ja fa un any que Generalitat encara no ha resolt el concurs de concessió de freqüències per a les televisions locals i que, a més, els ajuntaments, per llei, tenen el dret de tenir un canal de televisió. Així mateix va proposar que durant el període que falti per resoldre les concessions es trobin els mecanismes per a les televisions municipals que vulguin emetre amb caràcter professional.

J.M. Carbonell

Mariano Gil demana explicacions sobre les nuclears

El diputat Mariano Gil i alcalde de Roquetes (Baix Ebre) viu a les comarques meridionals, on funcionen tres centrals nuclears -Ascó I i II i Vandellòs II- de les nou que hi ha a l'Estat espanyol. Davant el desmantellament de Vandellòs I i de la problemàtica que els residus radioactius comencen a plantejar, va interpellar el Govern per saber si pensa demanar més responsabilitats en matèria nuclear dins el Pla d'Emergència Nuclear a Tarragona -PENTA-.

Mariano Gil

Com es valora l'actual Pla de Carreteres d'emergència nuclear? Quines compensacions s'estan estudiant per als pobles que perdran les centrals nuclears? Davant la més que probable saturació de les piscines nuclears, quina sortida es planteja? Quina posició té el Govern de la Generalitat davant el nou Projecte de llei sobre el tractament dels residus radioactius de les centrals nuclears? Són preguntes que el govern ha de respondre.

Celestino Corbacho demana més coordinació policial

El diputat Celestino Corbacho va interpellar el Govern, instant-li perquè es desenvolupi un Projecte de llei de seguretat que englobi les competències i les actuacions de les policies que operen a Catalunya de forma coherent, manifestant la seva preocupació per l'actual clima de descoordinació que hi ha.

C. Corbacho

Joan Ganayet defensa la igualtat d'oportunitats a la Universitat

A la Comissió de Política Cultural del Parlament de fa unes setmanes va aprovar-se una Proposició no de llei socialista en què s'instà el Consell Executiu de la Generalitat a introduir el factor distància del domicili familiar al centre universitari com a criteri de concessió de les beques universitàries als estudiants de Catalunya. Es tracta de complir el precepte constitucional de la igualtat d'oportunitats: al Principat només els estudiants de les comarques dels Pirineus viuen a més de 100 quilòmetres de les universitats i, per tant, no poden anar i tornar cada dia al seu domicili, la qual cosa incrementa notablement l'esforç econòmic de les famílies i en moltes ocasions es fa impossible l'accés als estudis superiors.

El TSJC es carrega la política de concessió d'autopistes de la Generalitat "a dit"

El passat 21 de maig s'ha inaugurat amb gran ressò el tram Sitges-El Vendrell de l'A-16 malgrat la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que en va anul·lar la concessió de la construcció i explotació a AUCAT per haver-se fet sense un concurs públic. El TSJC també va anul·lar la concessió de l'autopista Rubí-Terrassa pels mateixos motius. El Grup Socialista al Parlament considera que el Govern no es pot mofar ni de la justícia ni dels ciutadans i exigeix que es convoqui un nou concurs públic per a l'adjudicació. El Grup Socialista entén que mentre no es confirmi la sentència o no es regularitzi la situació, caldria que l'obra hagués entrat en funcionament sense inauguració oficial i, que de forma precautòria, no es cobri el peatge als usuaris.

El govern construeix menys de vint quilòmetres de carretera per província i any de mitjana

Manel Nadal

D'acord amb les valoracions del Pla de Carreteres de l'any 1984 i amb pessetes de l'any 1982, la Generalitat hauria d'invertir uns 90.000 milions de pessetes, xifra que suposa un 40% dels 222.857 que s'havien previst. La xarxa bàsica de carreteres, de competència de la Generalitat, és de 20.325 km, sobre els quals el Govern només ha actuat en 1.395, això significa que encara queden 930 km de carreteres de la Xarxa Bàsica per fer.

Només s'ha actuat al seixanta per cent de la xarxa bàsica de carreteres

Les xifres són clares: només 1.395 km. adaptats al pla, fet que dona una mitjana de 77,5 km per any o, el que és el mateix, 19,375 km per província i any. El PSC exigeix al Govern de la Generalitat que assumeixi les seves responsabilitats i competències en matèria de carreteres. Els socialistes hem manifestat repetides vegades la nostra disponibilitat a participar activament en un gran pacte polític i institucional per impulsar la construcció de les infraestructures necessàries per a la competitivitat de l'economia catalana. El PSC vol col·laborar de manera

La Generalitat no inverteix gens en carreteres

decidida en la represa de la inversió de l'administració de l'Estat en les carreteres de la seva competència a Catalunya. Però exigeix que en el pacte institucional per a les infraestructures catalanes es prevegi l'execució de la totalitat del Pla de Carreteres de Catalunya, i la prioritzaació i programació de les obres a executar per la Generalitat.

Falten encara uns 90.000 milions d'inversió per acabar el pla de carreteres del 1984

Els problemes de la xarxa viària catalana són com a mínim compartits entre l'Estat i la Generalitat. El govern de la

Manel Nadal

Joaquim Nadal denuncia davant Pujol la manca d'inversions en l'ensenyament públic

PEPA ALVAREZ

Joaquim Nadal.

El foment de la qualitat de l'ensenyament públic va ser el tema de la pregunta de Joaquim Nadal a Jordi Pujol. Nadal va denunciar que el govern de CiU havia pervertit el model educatiu de la LODE i la LOGSE. Mentre els tres primers anys del Pla d'Inversions en Centres Docents hi ha una desviació a la baixa de 13.291 milions, durant l'any 1997 el govern de CiU ha gastat 17.522 milions (26%) més del previst en concerts educatius amb l'escola privada. Pujol va mentir i tergiversar les dades en afirmar que l'any 1997 a través de GISA s'havia invertit 18.000 milions més en centres docents. La veritat és que, segons informació escrita del conseller de Política Territorial, GISA només havia invertit 5.600 milions durant l'any 1997, quantitats que ja havia tingut en compte Joaquim Nadal.

Magí Cadevall

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya rebutja la segregació de Bellaterra

► Cristina Real, alcaldessa de Cerdanyola.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha rebutjat la segregació de Bellaterra com a municipi independent. Aquesta sentència dona la raó a la postura oficial mantinguda per l'Ajuntament de Cerdanyola del Vallès, i ha tingut el suport de la Diputació de Barcelona.

Ajuntaments metropolitans i la FMC denuncien la manca d'efectius policíacs

► Celestino Corbacho.

L'alcalde de l'Hospitalet i president de la Comissió de Seguretat i Prevenció de la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), Celestino Corbacho, ha denunciat la manca d'efectius policíacs, tècnics i humans a les ciutats de l'àrea metropolitana de Barcelona i la deixadesa del Ministeri de l'Interior, que no inverteix a Catalunya, esperant el desplegament dels Mossos. Corbacho ha assegurat que les plantilles de la Policia Nacional de les ciutats mitjanes de l'àrea metropolitana han disminuït una mitjana d'un 25%.

La Diputació de Barcelona signa un acord per a l'ocupació amb UGT i CC.OO

► Roda de premsa de presentació de l'acord.

El president de la Diputació de Barcelona, Manuel Royes, i els secretaris generals dels sindicats UGT i CCOO, Josep Alvarez i Joan Coscubiela, respectivament, van subscriure el 20 d'abril un acord per a l'ocupació, que és el primer d'aquest tipus que se signa a Catalunya. El conveni suposa la creació del primer Consell Provincial per a l'Ocupació d'Espanya, que gestionarà el programa d'actuació a la província de Barcelona en matèria d'ocupació, i l'elaboració d'un Pla d'Actuació Local per a

l'Ocupació a l'horitzó del 2004, que tindrà com a objectiu coordinar les accions en matèria d'ocupació desenvolupades pels ajuntaments, sindicats i Diputació de Barcelona.

A més, mitjançant aquest conveni serà possible que es pugui donar compliment a les directrius aprovades per la Comissió Europea celebrada l'any passat a Luxemburg, que es concreten en trobar ocupació per al 65% de les persones en edat de treballar i que l'atur, com a màxim, sigui del 7% de la població activa.

Nous casos de corrupció en ajuntaments governats per CiU

Als darrers casos de corrupció d'alcaldes i governs municipals de CiU s'han donat a Caldes de Montbui i Igualada. A Caldes de Montbui, la dona de l'alcalde convergent ha resultat ser l'administradora d'una empresa que explota una pedrera prohibida expressament pel Pla General d'Ordenació del municipi, però que ha estat autoritzada per l'Ajuntament.

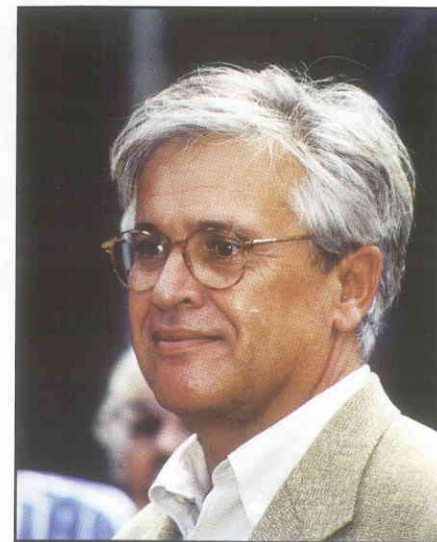
D'altra banda, Igualada ha viscut una greu crisi en el pacte municipal de govern entre CiU i el PP a causa del tracte de favor que ha rebut la televisió local, de caràcter privat. Es dona el cas que aquesta televisió està controlada

totalment per dirigents i regidors de CDC i ha rebut ajuts de l'Ajuntament per un valor total de 18 milions de pessetes. L'exalcalde socialista, Jordi Aymamí, ha exigint la dimissió de l'alcalde convergent, Josep Maria Susanna. El PSC ha elaborat un informe en el qual denuncia comportaments antidemocràtics en una cinquantena d'ajuntaments convergents. El document ha estat redactat a partir de les informacions facilitades pels grups locals socialistes. Hi ha casos sagnants, com el de Bagà, on en pocs anys han hagut de dimetir tres alcaldes convergents per diverses irregularitats.

En dotze anys, Barcelona construirà 22 noves biblioteques

L'Ajuntament de Barcelona ha aprovat un pla de biblioteques mitjançant el qual la ciutat passarà dels 18 equipaments actuals a 40 l'any 2010. En concret, hi haurà 12 biblioteques de districte (una serà central urbana, que es construirà al Born) i 28 de barri. Pel que fa als metres quadrats, es passarà dels 11.030 actuals als 56.476 m² d'aquí a dotze anys.

L'objectiu del Consistori presidit per Joan Clos és posar el llibre més a l'abast dels ciutadans. Així mateix, les noves biblioteques constituïran un equipament cultural obert, actiu i informatitzat, que farà ús de la tecnologia tant per a la catalogació com per a l'accés dels seus fons i la connexió amb la ciutadania.

► Joan Clos.

Antoni Pérez da el relevo a Lorenzo Palacín en Esplugues de Llobregat

XAVIER AGUILERA

► Lorenzo Palacín y Antoni Pérez.

Antoni Pérez, alcalde d'Esplugues desde el 1979, ha pasado el relevo a Lorenzo Palacín. El pleno extraordinario donde tuvo lugar este relevo se celebró el pasado 19 de abril, y contó con la asistencia de un numeroso grupo de vecinos, militantes locales y dirigentes del PSC. El nuevo alcalde tiene 64 años y ocupa-

ba hasta ahora la primera tenencia de alcaldía. El nuevo alcalde continúa siendo responsable del área de Servicios Generales y Económicos, así como de la concejalía de Educación. Palacín, natural de la provincia de Soria, reside en Esplugues desde hace 36 años y es concejal desde 1980.

Montilla deja el Consell Comarcal del Baix Llobregat a Morlanes

PEPA ALVAREZ

► José Luis Morlanes.

El alcalde de Cornellà de Llobregat, José Montilla, ha dejado la presidencia del Consell Comarcal del Baix Llobregat. El nuevo presidente es José Luis Morlanes, que durante los últimos ocho años ha desempeñado el cargo de secretario general en la UGT del Baix Llobregat y es concejal socialista en el ayuntamiento de Cornellà.

José Montilla ha renunciado al cargo que venía ocupando desde la creación del ente comarcal, hace once años, para poder dedicar más tiempo a sus otras responsabilidades dentro y fuera del partido.

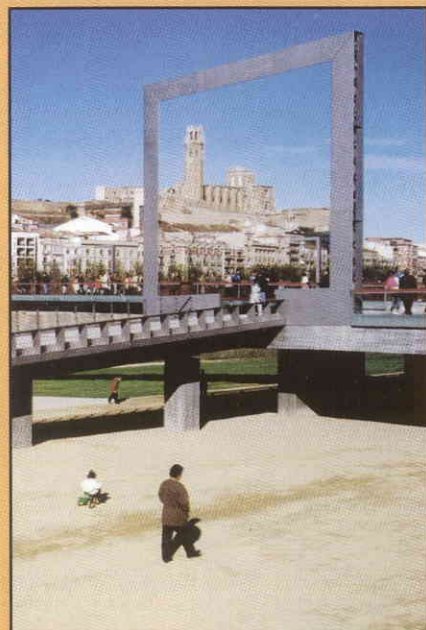
Surten noves sentències judicials contra la Generalitat de Catalunya

Tres noves sentències s'han afegit, en les darreres setmanes, a la llarga llista de veredictes contraris als acords del govern de la Generalitat. D'una banda, el Tribunal Suprem ha revocat un ordre de Justícia on es fixava en 1.150 pessetes diàries el cost de manteniment d'un detingut al dipòsit municipal, mentre que la Federació de Municipis de Catalunya considerava que eren més ,7.500. En la segona, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya permet a Sant Joan Despí cobrar l'Impost de Béns Immobles (IBI) a TV3 (uns 14 milions anuals). Mentre que a la tercera, el Suprem estableix que els ajuntaments no tenen per què fer-se càrrec de les despeses sanitàries en concepte de beneficiària.

Manresa avança amb un alcalde socialista

La gestió socialista i progressista al front de l'Ajuntament de Manresa està posant al dia la ciutat després d'anys de governs de CiU. Jordi Valls ha potenciat la capital del Bages amb una multitud d'iniciatives urbanístiques i culturals. Entre aquestes podem destacar la renovació de la plaça de Sant Domènec i la revitalització del nucli antic. També cal esmentar la rehabilitació de l'edifici modernista del Casino per ubicar-hi la biblioteca comarcal, i de la fàbrica Balcells per establir-hi el conservatori municipal de música, i l'aprovació del projecte d'ampliació de la Universitat Politècnica de Catalunya Manresa.

L'empenta d'Antoni Siurana a Lleida

El creixement i la modernització de Lleida és fruit d'una política municipal que aposta per la consolidació urbanística, amb la creació de nous equipaments, i per la cohesió social, aportant recursos en cultura, educació i esport. Durant els darrers quatre anys, l'Ajuntament de Lleida ha invertit més de 12.000 milions de pessetes en la superació de barreres històriques i la integració dels barris al nucli, tal com ho demostra la construcció de la passarel·la sobre el riu, que connecta Cappont amb el centre.

Joan Clos i la Barcelona del segle XXI

Barcelona torna a estar d'obres. Els nous temps que viu el cap i casal de Catalunya demostren que els socialistes continuem tenint grans somnis per a Barcelona. La ciutat, ara governada per Joan Clos, ha obert una nova etapa de modernització i creixement que la mantindrà al capdavant de la llista de les millors urbs del món. Entre els anys 1995 i 1997, les inversions de l'Ajuntament de Barcelona han crescut a un ritme del 11,8% anual, i s'estan dedicant més de 172.000 milions de pessetes al Programa d'Actuació Municipal (PAM).

Reus es transforma amb dues grans obres

Reus viu un important període de transformació caracteritzada per dues obres bàsiques: la futura construcció d'un gran espai comercial enmig del nucli antic, i la construcció d'un nou cinturó de circumval·lació que enllaçarà la carretera de Falset amb la de Tarragona. En aquest procés de transformació també cal tenir en compte la promoció del centre de la ciutat, amb la millora de l'àrea del Pallol.

Els ajuntaments dediquen 19.000 pessetes a l'any per cada habitant

Catalunya també es construeix des dels ajuntaments amb equips de govern socialistes i progressistes

A pesar de les intenses campanyes publicitàries i propagandístiques dels governs de CiU i el PP, la realitat és tosuda. I la realitat diu, amb números a la mà, que Catalunya es construeix i es modernitza dia a dia gràcies a la inversió que fan els municipis, i en concret els municipis gestionats per equips de govern socialistes i progressistes.

Difícilment, avui en dia ningú no pot sostenir que el desenvolupament i la modernització de Catalunya es deu únicament i exclusivament a la "feina feta" pel Govern de la Generalitat. Ans al contrari, sense el treball i la inversió que han realitzat i continuen realitzant els ajuntaments, el nostre país no tindria la capacitat econòmica, social i cultural que té avui en dia. Fins i tot es pot dir que el territori ha avançat malgrat la política antimunicipalista desenvolupada tots aquests anys per CiU al capdavant de la Generalitat. Per tant, Catalunya ha millorat perquè

han millorat els seus municipis. I els municipis ho han fet gràcies, sobretot, a la gestió progressista, solidària i profundament arrelada al territori que hem dut a terme els socialistes. Municipis com Lleida, la Seu d'Urgell, l'Hospitalet, Cornellà, Reus, Terrassa, Manresa, Girona, Barcelona són només uns quants exemples d'aquesta gestió socialista. Durant 19 anys els alcaldes i regidors socialistes han treballat per tal de posar al dia, racionalitzar i estructurar uns municipis que havien patit les conseqüències de la gestió franquista, amb una indisciplina urbanística institucionalitzada. De tal manera que la major part dels

▶ La recuperació del front marítim de Barcelona és una de les prioritats del Pla d'Actuació Municipal.

nostres municipis han aconseguit sobreposar-se a aquesta situació heretada, i emergir com a veritables centres de desenvolupament i expansió sobre el territori. Els ajuntaments de Catalunya inverteixen a l'any entre 18.000 i 19.000 pessetes per habitant segons les dades de

la memòria anual del Servei d'Informació Econòmica Municipal (SIEM) de la Diputació de Barcelona. Aquest volum d'inversió mostra, segons l'indicador econòmic, que els ajuntaments estan al límit de la seva capacitat inversora.

Jordi Navarro

Inversió en benestar

Un dels cavalls de batalla electoral del PSC en les passades eleccions municipals va ser donar un nou impuls al municipalisme per tal de fomentar la participació dels ciutadans en la gestió dels seus municipis i millorar la qualitat dels serveis a les persones que es presten des dels ajuntaments. I la promesa electoral socialista ha tingut un fidel reflex en aquests tres anys de mandat municipal. Els ajuntaments socialistes i progressistes han fet un esforç en benestar i qualitat de vida dels seus habitants. Així, els ajuntaments catalans dediquen aproximadament més del 20% del total dels seus pressupostos a serveis personals (sanitat, educació, serveis socials, cultura...).

Generar iniciatives

La vitalitat dels ajuntaments es nota també en la seva capacitat per generar iniciatives i projectes sobre el territori i fer-ho conjuntament amb d'altres municipis.

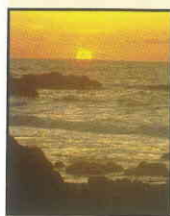
Una d'aquestes iniciatives és el Pla d'Ordenació de la conca del riu Ter, promogut pels alcaldes de Manlleu i Salt, Ramon Sitjà i Xavier Corominas, respectivament, i que té com a objectiu la conservació del patrimoni natural i cultural vinculat al riu, així com el foment de l'ocupació per als sectors industrials i agrícoles afectats per la crisi.

▶ Parc de Torreblanca, entre Sant Feliu, Sant Just i Sant Joan Despí.

Breus

Cooperació mediterrània

A l'últim ple del Parlament Europeu a Estrasburg es va tractar amb força èmfasi la qüestió de la cooperació euromediterrània, que tant neguiteja els eurodiputats espanyols. Com potser recordareu, l'octubre de 1995 es va desenvolupar a Barcelona la Conferència Euromediterrània, que endegava aquest procés d'impuls cultural, polític i econòmic entre els països de la vora del Mediterrani. Tanmateix, la seva posada en marxa no ha anat amb la diligència que s'esperava, en bona mesura per una certa falta de definició de responsabilitats amb vista a portar a terme els programes i també per manca de recursos humans, com van fer notar des del grup del Partit Popular Europeu. Malgrat tot, la diputada del Partit Socialista Europeu al Parlament de Brussel·les, Anna Terrón i Cusí, va assenyalar que és motiu de satisfacció per a tots veure que el procés s'estigui reprenent amb els programes MED. "En qualsevol cas", va continuar, "resulta decebedor l'incompliment per part d'Israel dels acords d'Oslo pel que fa al procés de pau, ja que això contamina els compromisos de Barcelona". En aquest mateix sentit es va expressar Àngela Sierra González del Grup de l'Esquerra Unitària Europea.

Pel que fa a la resolució conclusiva del ple d'Estrasburg, aquesta subratlla la necessitat d'un pla específic per al medi ambient amb vista a assegurar el desenvolupament sostenible de l'àrea mediterrània. També es pronuncia novament sobre la necessitat de protegir els drets humans i a la població argelina del terrorisme i fa una crida a combatre els focus de finançament del terrorisme fonamentalista instal·lats a Europa. En l'àmbit del desenvolupament econòmic, cal destacar la petició feta a la Comissió perquè es tingui més en compte l'economia i el desenvolupament del comerç exterior dels països associats, perquè depenen en bona mesura de l'actitud del seu soci principal, que és la Unió Europea.

Marxa mundial contra l'explotació infantil

El dia 15 de maig va arribar a Barcelona la marxa mundial contra l'explotació infantil que ha recorregut tots els continents. Aquesta marxa es proposa acabar la seva tasca immediata de reivindicació la primera setmana de juny durant la celebració de la 86 conferència de l'Organització Internacional del Treball, a Ginebra. Segons aquesta entitat hi ha més de 250 milions de nens entre els 5 i els 14 anys treballant al món. La marxa endegada aquesta primavera, amb el suport de més de 450 organitzacions de tot el món, pretén posar fi a aquesta situació mitjançant el compliment d'una sèrie de mesures destinades a promoure l'educació com a dret inalienable; la lluita contra la pobresa fent efectiva la cessió del 0,7% del PIB a l'ajuda oficial al desenvolupament; es reclama, igualment, l'obligació d'establir salaris dignes, el respecte pel comerç just i de normes ètiques de conducta econòmica que dificultin l'expansió de pràctiques com les d'algunes grans multinacionals. En aquest últim sentit, s'està debatent la possibilitat de fer efectiu un boicot contra NIKE. És sabut que aquesta empresa fa cosir les seves *wambes* i pilotes en països com Pakistan i Indonèsia, sotmetent treballadors menors d'edat laboral a horaris de 50 hores setmanals per unes 250 ptes diàries, mentre nosaltres en paguem entre 8 i 14.000 per les *wambes* o al voltant de 7.000 per una pilota. Les dades publicades per l'informe oficial de la campanya contra NIKE (e-mail:edualter@pangea.org: "A Pakistan hi ha més de 7.000 nens menors de 14 anys que cusen pilotes, cobrant 0,6 dòlars per pilota, i no poden cosir-ne més de tres o quatre al dia"), són prou alarmants per començar a deixar d'alarmar-nos i passar a fer alguna cosa. Més i tot, considerant que Adidas, Reebok i Puma segueixen una disciplina semblant.

Europeisme actiu

L'associació Europa Som Tots, integrada per joves amb un afany de participació més efectiva en la construcció europea, pretén conscienciar-nos a tots de la necessitat de fer part més activament dels processos de cohesió europea que s'han accelerat en els darrers anys.

Per fer-ho van pensar de donar un més gran relleu al Dia d'Europa -9 de maig- amb la publicació d'un manifest de caire declaradament europeista i obert a les exigències de pluralitat que demana el món actual. Els postulats que mouen aquest col·lectiu són els de promoure una Europa més progressista, tolerant i humanitària; l'apropament de les institucions europees al ciutadà mitjançant un aclariment de tasques de cadascun dels organismes continentals; el respecte per les minories i la defensa real del medi ambient, ara que la pràctica de camins polítics i econòmics que afavoreixin una veritable cohesió en tots els àmbits, compensant les desigualtats actuals.

La cimera socialista de Londres

El passat mes d'abril els líders de vint partits socialistes europeus, entre ells nou primers ministres, es reunien a Londres, convidats per Tony Blair, per debatre sobre ocupació. A la cimera van parlar de la creació d'ocupació, de les reformes econòmiques en el context de la unió econòmica i monetària europea. Tal com va fer el propi Tony Blair en un article que publicava El País i d'altres diaris europeus el mateix dia de la cimera, es van avaluar les mesures preses per diferents governs socialistes europeus per fer front a problemes que són comuns. Es van analitzar les propostes del Govern holandès per reduir l'atur, de l'agència creada pels danesos per a fer front l'exclusió social i de les mesures preses a França amb el mateix objectiu, i de les propostes de descentralització dels serveis preses pels italians en la seva reforma constitucional.

Els líders dels partits socialistes europeus van posicionar-se també sobre l'educació i la relació que hi ha entre una educació i una formació deficient i l'atur, i sobre la necessitat de que els governs treballin per a donar eines i instruments als joves per trobar feina. I va haver-hi acord sobre la necessitat de reformar el nostre sistema de benestar en el sentit d'utilitzar més recursos per a integrar els aturats en el mercat de treball i lluitar contra l'exclusió social en lloc de crear sistemes de dependència. I sobretot es va insistir en que l'Europa de l'euro ens posa davant la necessitat d'una més gran cooperació i coordinació per tal de garantir l'estabilitat monetària, el creixement i l'ocupació. La celebració de les reunions dels líders socialistes europeus, abans de cada cimera comunitària o per a treballar sobre un tema concret com el de l'ocupació entra dins aquesta lògica. Treballar junts serà cada vegada més important, ja que a partir de la posada en marxa de la Unió Monetària és previsible una acceleració del procés d'unió política. El partit de Tony Blair, figura tant reivindicada darrerament a Espanya per tota mena de dretes, així ho ha entès. Durant aquest semestre en el que Gran Bretanya exerceix la presidència de la Unió Europea, el Labour Party haurà convocat dues cimeres dels socialistes europeus. A més, ha assumit la coordinació de la preparació del manifest amb que el Partit dels Socialistes Europeus ens presentarem a les properes eleccions al Parlament Europeu. És tota una declaració de voluntat europea i de compromís per a trobar junts les noves propostes per a l'Europa unida.

Anna Terrón i Cusí
Secretària de Política Europea i Internacional
del PSC

La pau que canviarà profundament Irlanda i la Gran Bretanya

► Amb l'acord d'Stormont s'atura un dels conflictes més llargs del continent europeu.

Després de trenta anys d'atemptats i repressió, després de 3.000 morts la pau va arribar a Irlanda del Nord amb l'acord de Divendres Sant. El pacte entre catòlics i protestants d'Irlanda del Nord no és només un acord de pau històric, suposa la modificació de l'estructura institucional de la Gran Bretanya i Irlanda. Han calgut innombrables atemptats, assassinats i acords en paper mullat per a què els membres de les dues comunitats s'asseguessin a negociar. Tot i les dificultats i els estira-i-arrotons, l'acord de pau ha traspassat, de molt, les fronteres que separen catòlics de protestants. El tractat afecta l'arquitectura institucional d'Irlanda, que ha de modificar la seva Constitució i d'Anglaterra, que ha de crear el Consell irlandès-britànic, on s'agruparan totes les regions autònomes del Regne Unit (Escòcia, Gal·les i Irlanda del Nord). L'acord de pau

satisfà la majoria protestant o unionista d'Irlanda del Nord (54% de la població) perquè qualsevol canvi en l'estatut de l'Ulster s'haurà de fer mitjançant una votació popular.

El compromís complau els catòlics o republicans perquè institueix el Consell Nord-Sud, que legitima la intervenció de la república d'Irlanda en els afers nord-irlandesos relacionats amb el turisme, el medi ambient, els transports, l'agricultura o la pesca, entre d'altres. Amb l'acord de pau acaba un conflicte entre nacions, una guerra entre comunitats religioses i un enfrontament entre classes socials. Cau un dels últims murs de l'Europa del segle XX. I s'aixequen les incògnites sobre com serà la Gran Bretanya descentralitzada de Toni Blair, el líder laborista britànic que ha forjat aquest acord.

Francesc Lausín

Les claus de l'acord de pau

Es crea una assemblea local de 108 membres elegits proporcionalment, que disposa de poders legislatius i executius. El Parlament de Stormont haurà d'aprovar les grans decisions amb el suport de la majoria de parlamentaris protestants però també catòlics; o bé amb el 60 per cent dels vots i, com a mínim, el 40 per cent dels representants de cada comunitat. Es crea el Consell Nord-Sud integrat per representants de l'Ulster i la República d'Irlanda. Té competències en matèries comunes a les dues parts de l'illa. Es crea el Consell britànic-irlandès, en què participen les regions autònomes de la Gran Bretanya. El futur d'Irlanda del Nord l'haurà de determinar la seva població a través d'una votació. La Convenció europea dels drets humans tindrà vigència a Irlanda del Nord i es vetllarà per la igualtat d'oportunitats. Les parts es comprometen a desarmar les organitzacions paramilitars en un termini de dos anys. Es crea una comissió per supervisar el desarmament; una segona, per tractar l'alliberament dels presoners polítics, i una tercera, per reformar la policia nord-irlandesa.

Internacional

Sublevación popular en Asia

La crisis asiática, que se desencadenó en julio del año pasado en Tailandia, se ha extendido a las finanzas de los principales países de la región, incluida la segunda potencia económica del mundo: Japón. Pero hasta ahora sólo había tenido un tímido reflejo en la calle. El draconiano plan de ajuste económico impuesto por el Fondo Monetario Internacional (FMI) al ex-dictador indonesio Suharto olvidó que las principales repercusiones de sus medidas no las experimentaba la familia del dictador. Tras 30 años en el poder, Suharto y los suyos han amasado la, con mucho, primera fortuna del país, y han corrompido hasta la médula a la administración gubernamental. Las tensiones sociales, que también se viven en Corea o Tailandia, han explotado en Indonesia, donde la crisis bursátil se ha exportado a la calle. La sublevación popular ha dejado más de medio millar de muertos y corre el riesgo de extenderse con facilidad por todo el Lejano Oriente. Las recetas del drástico ajuste de cinturón del FMI han de completarse con una resuelta defensa del sistema democrático, la expulsión del poder de los gobernantes corruptos y la mejora de las condiciones sociales de las clases pobres, sobre cuyas espaldas se ha fundado el, hasta ahora, crecientemente económico imparable del Sudeste asiático.

Israel acaba con la paz

El gobierno conservador israelí, presidido por Benjamín Netanyahu, ha dado el golpe de gracia al proceso de paz tras su negativa a retirarse de más territorios en la Cisjordania ocupada. Una vez más, la excusa ha sido que plegarse a las exigencias norteamericanas de retirarse del 13,1 por ciento de los territorios pone en peligro la seguridad de Israel. Yaser Arafat controla apenas el cinco por ciento de Cisjordania y Gaza. Además, Netanyahu, en los dos años que lleva en el gobierno, se las ha ingeniado para transferir a la Autoridad Palestina sólo el 0,5 por ciento de las zonas ocupadas en 1967 y eso, tras innumerables negociaciones. El proceso de paz se ha desangrado. De poco han servido las débiles presiones de Clinton, a quien una amplia mayoría de senadores le ha exigido que deje en paz a Netanyahu; ni tampoco se han tenido en cuenta los muertos palestinos -nueve tan sólo en la jornada del 14 de mayo-. Los acuerdos de Oslo han entrado en barrena: sólo es posible salvarlos si la presión sobre Israel obliga a Tel Aviv a ceder suficiente espacio vital para que los palestinos instauren un estado, aunque sea en la migajas que deje Netanyahu.

26 de junio, cena para celebrar el 20 aniversario del PSC

El próximo viernes 26 de junio una cena multitudinaria en el Palau Sant Jordi constituirá uno de los principales actos que se organizarán a lo largo del año para conmemorar el veinte aniversario de la fundación del PSC.

La creación del actual Partit dels Socialistes de Catalunya, entre abril de 1977 y julio de 1978, era el final de un largo proceso de unidad de todos los socialistas catalanes. En 1977, la inminencia de las primeras elecciones aceleraba la negociación y el acuerdo entre el PSC-Congrés y la Federación Catalana del PSOE, con el establecimiento del Pacto de abril, y con la constitución de la candidatura *Socialistes de Catalunya* encabezada por Joan Reventós, que resultaría ganadora en estos comicios y que haría posible el restablecimiento de la Generalitat de Catalunya. En julio de 1978, tendría lugar el Congreso de la Unidad, en el cual desembocarían los tres partidos que componían el espectro del socialismo democrático catalán: el PSC-Congrés, la Federación Catalana del PSOE y el PSC-Reagrupament. Así nació el actual Partit dels Socialistes de Catalunya, el partido de la unidad socialista y la gran fuerza de la unidad civil del pueblo de Catalunya.

Es celebra una jornada dins el Pla estratègic que impulsa el PSC

El passat dissabte 18 d'abril el Centre de treballs del mar EL FAR, a Barcelona ciutat, va acollir la Primera Jornada sobre Catalunya: Ciutat i Territori, inclosa dins del projecte del PSC "Bases per a un Pla Estratègic de Catalunya". Amb aquesta Primera Jornada es van presentar els treballs desenvolupats per les quatre comissions que integren l'àmbit del territori: les estructures urbanes i la vertebració territorial; la connectivitat i l'accessibilitat; la transformació del món rural; i la qualitat de vida i medi ambient.

A la jornada van intervenir Joaquim Nadal, Jordi Menéndez, coordinador del projecte, Juli Esteban, Antoni Pujol, Ferran Relea i Oriol Nel.lo, presidents de les Comissions abans esmentades, entre d'altres participants en el projecte.

Abans de l'estiu tindrà lloc una altra jornada que engloba l'àmbit de l'economia, i una més, la darrera, dins l'àmbit de la

PEPA ALVAREZ

► Narcís Serra a la presentació del Pla Estratègic

societat. Aquestes trobades marquen la continuïtat del projecte de les "Bases per a un Pla Estratègic de Catalunya" que el PSC va presentar públicament el passat mes d'octubre.

Aquesta secció pretén mostrar com són i què pensen els nostres militants, la nostra gent. Per això us demanem la vostra col.laboració per fer d'aquest espai un veritable ventall d'aquest col.lectiu que és el PSC.

La nostra gent:

Manuel Hernández Jiménez

La mayoría de jóvenes suelen asociarse a entidades culturales y centros de ocio. Yo no fui la excepción, pero mi inquietud fue más allá. Cursando mis estudios de electrónica, inicié una etapa de mi vida que me ha dado muchas alegrías. Entré de voluntario en un centro de ocio para disminuidos psíquicos, y desempeñé la función de coordinador de deportes adaptados y de integración. Después de 8 años, todavía en la actualidad sigo disfrutando de los triunfos que pude recoger: medalla de oro en fútbol en los Special Olympics Reus 96, campeones de liga 96-97 y varias medallas de oro, plata y bronce en atletismo y natación. Una vez acabados mis estudios, y enganchado totalmente en este mundo, soy contratado por un centro del mismo sector como responsable de mantenimiento y nuevos pro-

yectos. Esta nueva etapa hace que me sensibilice más por este sector de población. Más tarde, y por medio de un amigo conozco el movimiento de la Joventut Socialista de Catalunya, y me atrae por el mero hecho de poder luchar y reivindicar mis creencias e inquietudes, y ser escuchado. Después de afiliarme, me eligen secretario de organización de la agrupación de el Vendrell, donde resido, y más tarde primer secretario de la federación del Penedès, que engloba las comarcas del Baix y Alt Penedès y Garraf. Siguiendo con mi participación en el socialismo, me afilio al PSC en 1996, del cual soy el secretario de juventud en la ejecutiva comarcal. Gracias a todas las etapas de mi vida, estoy totalmente convencido de que puedo ser útil a nuestra organización y a todo el mundo que lo necesite.

La JSC fa una campanya a favor de la Universitat pública

La Joventut Socialista de Catalunya ha iniciat una campanya per denunciar la retallada de la inversió i de pressupostos de la universitat pública, conseqüència de la voluntat de desprestigiar-la i de privatitzar-la progressivament que tenen els governs de dreta del PP i de CiU. Davant això els joves socialistes demanen una política equitativa, justa, social i amb més recursos per a la universitat pública. Una política que es concreta en mesures com ara l'aplicació de les noves tecnologies de la informació, la compatibilització dels estudis i la feina, la construcció de residències universitàries a preus assequibles o la reorganització dels estudis de tercer cicle per tal de facilitar-hi l'accés.

Noves jornades parlamentàries: sobre Salut i sobre Habitatge

Al llarg del mes de maig es van celebrar dues trobades sectorials més del cicle encetat a començaments d'any sota el títol "Jornades sobre política de govern a Catalunya" i amb l'objectiu de fer una sèrie de reflexions col.lectives sobre els principals reptes que té plantejats la societat catalana. El dissabte 23 de maig es va celebrar la de Salut a la Facultat de Dret de la Universitat Pompeu Fabra i el dilluns 25 de maig la d'Habitatge al Centre de Recursos de la Diputació de Barcelona.

Jornades de formació organitzades per la Secretaria de la Dona

Els passats dies 22 i 23 de maig a Vilanova i la Geltrú, la secretaria de la Dona i el Consell de les Dones Socialistes van organitzar unes jornades de formació per tal de reflexionar i debatre diferents temes actuals. Els treballs es concretaren en tres mòduls: "Feminisme, dreta i esquerra", que va desenvolupar M.Dolors Renau divendres a la tarda, "El lideratge de les dones", que va ser una sessió orientada pel sociòleg Joan Roma, i Vergés dissabte al matí, i la reflexió titulada "Un món en canvi", a càrrec del Secretari de Formació del nostre partit Josep M. Carbonell.

Les 40 militants assistents van tenir una participació molt activa i van fer una molt positiva valoració del treball realitzat, que caldrà continuar a la tardor d'aquest any després que el Consell de les Dones Socialistes elabori i aprovi les conclusions i propostes d'aquests dos dies.

► M. Dolors Renau i F. Martín

També es va explicitar de forma unànime la necessitat que el Partit en el seu conjunt pugui conèixer i debatre aquestes conclusions que són sense cap mena de dubte qüestions polítiques que interessin tota la nostra organització.

Els serveis socials, un element clau en l'Estat del Benestar

Fa unes setmanes ens vàrem reunir amb Narcís Serra un grup de persones del partit que treballem els temes de serveis socials des de diferents àmbits. Els objectius de la reunió eren poder comunicar i debatre amb el primer secretari del PSC aspectes que per a nosaltres són importants per afrontar el repte de guanyar les eleccions al Parlament de Catalunya i les properes eleccions municipals.

Vàrem compartir amb el company Narcís Serra la necessitat que els serveis socials formin part, amb tota l'explicitació pública possible, del nostre model d'estat del benestar. Els serveis socials són la xarxa més jove, menys consolidada i menys coneguda dels sistemes de benestar social i protecció social, i ara és el moment d'avançar cap a uns serveis socials amb vocació de prioritzar les polítiques transversals (ocupació, habitatge...). Cal recuperar allò que els ajuntaments de l'esquerra vàrem impulsar els vuitanta i que han continuat fins ara; probablement podríem demostrar que els ens locals han aportat

molt més "cohesió social" que el govern autonòmic de CiU en els darrers gairebé dinou anys.

Ara creiem que és el moment d'aprofundir amb la nostra alternativa pel futur del Benestar Social. L'envelliment de la població, els canvis del model de família, els fenòmens sociològics que intervenen en la infància i l'adolescència, la immigració, la construcció d'una societat integradora per les persones amb disminució, les noves i velles formes de pobresa, l'atur i la precarietat laboral, la necessitat d'habitatge per a tothom...

La sectorial de benestar social, els ens locals, els grups parlamentaris, volem ésser els motius que permeti el debat intern (que arribi a totes les agrupacions, als militants, simpatitzants, votants) i extern a la ciutadania. L'objectiu final és clar, disposar en pocs mesos d'un document programàtic entorn dels serveis socials, així com de mesures per impulsar en 100 dies de govern, des de la Generalitat. Cal articular missatges clars i possibles als ciutadans.

Marina Geli

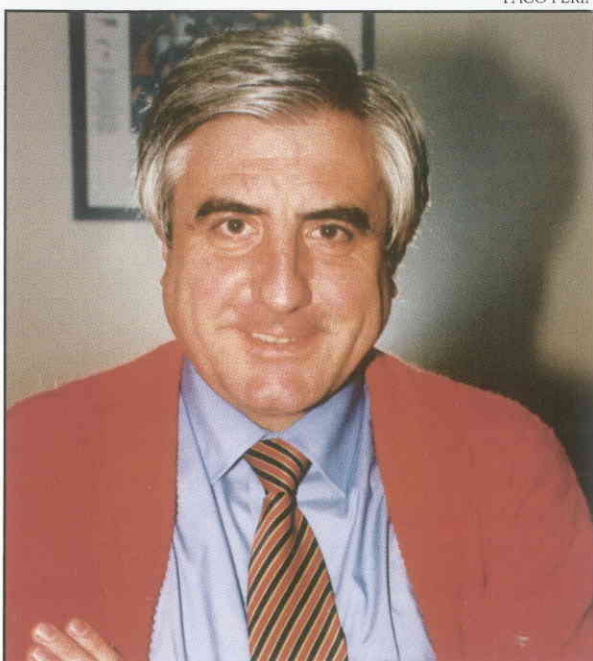
COM-Ràdio dobla su audiència en el primer trimestre de 1998

El último Estudio General de Medios certifica para COM Ràdio una media de 192.000 oyentes al día de lunes a viernes. Además, es también la primera ocasión que sobrepasa la barrera de los 300.000 oyentes a lo largo de la semana, lo que viene a suponer un incremento de la audiencia en el primer trimestre de 1998 de un 58 por ciento.

La consolidación de la emisora dirigida por Enric Sopena se debe a su apuesta continua por el pluralismo político y social, por una versión global de los asuntos desde la óptica de lo local y por la gran calidad y rigor de su oferta.

A este gran éxito de audiencia ha contribuido sin duda una oferta de programas atractiva y variada, y una pléyade de excelentes profesionales conocidos por el gran público: Josep Cuní, Pitu Abril, Elisenda Roca, Àngels Barceló, Sílvia Cópulo, Miquel Giménez o Esther Sardans. El buque-insignia de la cadena es su programa matinal, conducido por Josep Cuní, uno de los periodistas con más credibilidad entre la opinión pública.

Detrás de la apuesta de COM Ràdio, como una novedosa fórmula de emiso-

► Enric Sopena, director de Com Ràdio

ras municipales vertebradas entorno a una programación común, se encuentra la Agència de la Comunicació Local. Las emisoras municipales integradas en la red pueden retransmitir aquellos programas o franjas horarias que crean oportunas. El resto de tiempo lo cubren con producción propia. Esta forma de operar no comporta en ningún caso la pérdida de autonomía de la emisora municipal, pues la Agència de la Comunicació Local actúa como una sociedad productora de programas y no como una emisora comercial convencional.

Los programas

De dilluns a divendres:

6.00-12.00 Els matins amb Josep Cuní

12.00-14.00 Els migdies amb Sílvia Coppulo

16.00-19.00 Les tardes amb Elisenda Roca

23.00-24.00 La nit-tertúlia

Las frecuencias

OM 882

FM 91.0
Frequència Barcelona

FM 92.7
Frequència Girona

FM 95.2
Frequència Lleida

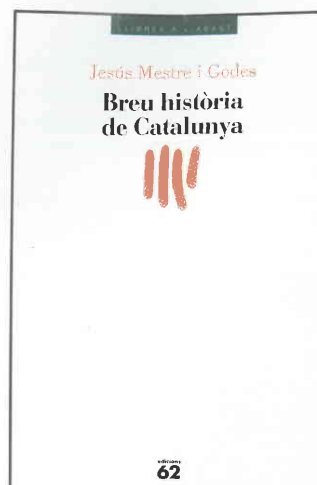
El racó d'Internet

CASO MICROSOFT: EUROPA VE, OYE Y CALLA

Nadie discute, hoy por hoy, la hegemonía y el control que ejerce EE.UU. sobre Internet. No hay sutileza ni medias tintas en la apuesta de los distintos sectores sociales y económicos de ese país por el uso de la red. Las fusiones de empresas, la compra de pequeñas e innovadoras compañías por parte de los gigantes - y no tan gigantes- del sector. El apoyo que están recibiendo los programas de investigación tecnológica de algunas universidades, tanto desde el gobierno federal como de corporaciones privadas, son un buen ejemplo de ello. De hecho, el desarrollo de nuevas aplicaciones y el crecimiento en su conjunto de la industria de las tecnologías de la comunicación, son hoy la punta de lanza de la economía norteamericana. Y nadie quiere quedar fuera del negocio. Esa es una de las claves que explica la actual batalla antimonopolística que libra el Departamento de Justicia norteamericano contra Microsoft. Pero también es en esa misma clave, como se puede entender el mutismo del resto de países, incluida la Unión Europea con relación a este pleito judicial. Estamos frente a la dialéctica de la mundialización: un conflicto de ámbito local cuya resolución va a tener repercusión global. En Europa por el momento, se ve, se oye y se calla. En España... ni se ve, ni se oye y se habla de que España va bien. No es ninguna caricatura. Es la expresión de una triste realidad que está empezando a pesarnos mucho, y nos pesará mucho más en el futuro. El gobierno del PP entiende la libre competencia únicamente en clave de privatización y desregularización del sector. Así le va a Telefónica y a sus aliados, con una cuenta de resultados que jamás podían haber soñado sus actuales gestores ni en sus noches más aznaristas.

Y así nos va a los usuarios, que empezamos a dudar entre descolgar el teléfono o desplazarnos físicamente a charlar con los amigos. Por no citar las limitaciones que las actuales tarifas imponen al uso del teléfono y de Internet, en los centros escolares, en los centros culturales, en las universidades o en los ayuntamientos. Mientras tanto, la esperanza nos viene de análisis y reflexiones como las realizadas recientemente en el primer Congreso Internacional de la Publicación Electrónica, organizado por el GPD - Grup de Periodistes Digitals - en torno a cómo y de qué manera nos vamos a comunicar en Internet. Es una manera de decirnos a nosotros mismos que la batalla por los contenidos de la red aún está por librar, y este congreso ha demostrado que tenemos mucho que decir.

Vicens Badenes

Mestre, Jesús, "Breu història de Catalunya". Barcelona, Edicions 62, 1998.

Jesús Mestre i Godes (Barcelona, 1925) s'ha esforçat darrerament a exercir d'escriptor d'història, la definició que, segons ell, més escau a la tasca que desenvolupa. Amb aquesta visió ha donat a llum els seus darrers llibres: *Els càtars*. *Problema religiós, pretext polític* (1994), *Els Templers*. *Alba i crepuscle dels cavallers* (1996), *Els primers cristians* (1997), i

ha incidit en el tema càtar els anys 1995 i 1997, amb *Viatge al país dels càtars* i *Els càtars*. *La vida i la mort dels Bon Homes*, tots ells amb un notable ressò crític i una gran acollida popular.

Aquest llibre és un intent de l'autor d'aproximar la nostra història a tots els catalans: una llarga mirada sobre els esdeveniments que configuren el nostre passat, des de la civilització ibèrica fins als nostres dies.

Catalunya ha tingut i té grans historiadors que ens han fet conèixer, en llibres i en monografies, la singularitat de la pròpia història, i a partir d'aquests textos admirables s'ha confegit el teixit de la *Breu història de Catalunya*, que els editors creuen que n'és una acurada síntesi. L'estil planer i narratiu de Jesús Mestre i Godes és l'apropiat per fer arribar a tothom les claus decisives de la nostra història.

CINEMA

"Savior". EE.UU. Producida por Oliver Stone. Cinema Verdi (V.O. subtítulada).

DRAMA. La guerra de Bosnia ha convertido a Guy-Dennis Quaid - mercenario norteamericano al servicio del bando serbio, en un ser monstruoso, cruel e insensible. Cuando queda a su cargo una huérfana recién nacida deberá poner todo su empeño en sortear los horrores del conflicto para salvar el único resquicio de belleza que queda en su vida, después de que un comando terrorista islámico hubiera asesinado a su familia.

Vilallonga, José Luis. "El sable del caudillo". Barcelona, Plaza y Janés, 1998.

Con determinadas licencias impuestas por el tratamiento novelesco del tema, pero con absoluto rigor histórico respecto a los hechos fundamentales, *El sable del Caudillo* -un bisturí manejado por la mano maestra de José Luis de Vilallonga- es una aportación fundamental para entender los entresijos de una personalidad tan compleja como la de quien, durante casi cuarenta

años, gobernó España como un cortijo.

A través del relato que, en efecto, hace el sable que Franco adquiere en Toledo cuando es un simple oficial nombrado, José Luis de Vilallonga nos ofrece una visión desenfadada y hasta ahora insólita de Francisco Franco y sus circunstancias: *Franquito*, elegido en 1936 por sus compañeros de armas para dirigir la suerte de los sublevados, se convierte durante casi cuatro décadas en el amo absoluto de España.

El "reinado largo, triste y gris de un hombre mezquino con ambiciones mediocres", no se explica sin un personaje singular al que hasta ahora no se ha prestado toda la atención que merece: Carmen Polo, "alta y flaca, con largos pies y largos dientes caballunos y una mirada dura y fría que debiera inquietar a todo hombre al que de verdad le interesaran las mujeres".

TEATRE

"Rubianes solamente". Pepe Rubianes. Club Capitol de Barcelona.

El incombustible Rubianes nos vuelve a sorprender con éste su último monólogo, después del éxito reciente de su anterior espectáculo "Rubianes 15 años". Poco más de dos horas trepidantes, de desbordante humanidad, de risa constante. Particularmente interesante es la parte final del montaje, en la que describe, con una increíble minuciosidad, las diferentes tipologías de público que acude a los teatros.

Ferran Rañé: "Cal un gran pacte cultural"

Té 48 anys, tres fills i viu molt a prop de Canaletes, al bell mig de l'indret que separa les dues Barcelones, una zona de penombra triada ja fa anys per la faràndula i la bohèmia d'aquest país. És i ha estat actor de teatre, de cinema i de televisió, i és i ha estat un dels guerrillers de tot allò que depèn de la interpretació i el talent. Aquests dies lluita perquè s'aprovi el conveni del teatre, el primer del sector, i estem segurs que ben aviat ens començarà a parlar d'un gran pacte cultural per recuperar les qualitats de la seva opció de vida: l'espontaneïtat, la creativitat i la llibertat.

Has estat director, productor, professor... i has fet teatre, televisió i cinema. Què és el que més t'agrada fer?

Sens dubte, actor de teatre. La meua vocació es va despertar al cole. Jo era molt tímid i introvertit i quan em col·locava davant de dos, sorgia una cosa màgica. Podia fer d'oficiant de petites escenes o de xous o d'esquetxos. Mai em vaig imaginar fent cinema o televisió. Tot això ha estat posterior.

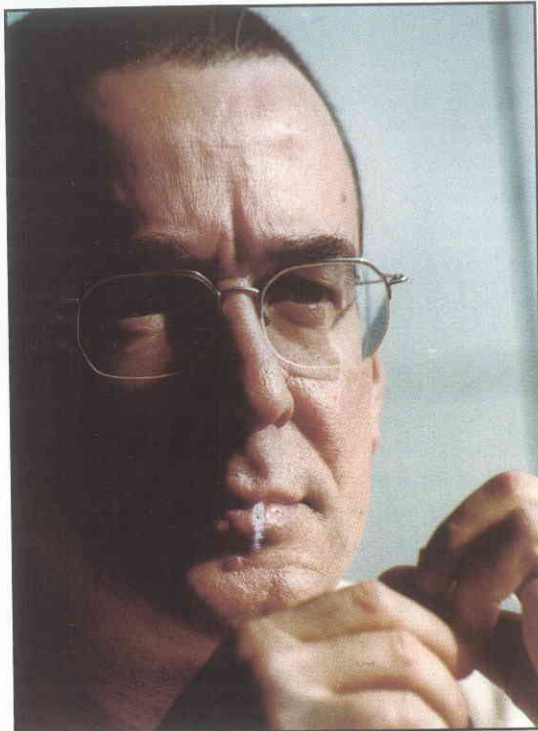
És important el teatre per saber fer cinema o televisió?

Jo diria que és la primera divisió d'un actor, especialment des de la vessant tècnica. Tota la conducció de ritme, tempo, la musicalitat de la interpretació depèn molt de l'actor de teatre. En altres mitjans, la tècnica és tan important que depens més d'altres. Tant de bo tots els actors poguessin passar pel teatre.

Tu has estat protagonista de comèdies, amb càrrega política o no, i de sàtires, especialment en els teus inicis amb els Joglars. Hi ha qui assegura que l'humor en teatre només val si és mal educat, irreverent vers les persones i les institucions?

Coincideixo que la faràndula per essència ha de ser forçosament crítica i ha d'estar enfrontada al poder, sigui qui sigui. Em sembla saníssim. Malauradament, les subvencions públiques van marcant una manera de fer. Els governs han descobert que això del teatre dóna molt de prestigi i l'han agafat per la banda més folklòrica, la que els va millor a ells. Estimular-se a ser crític em sembla molt positiu.

Sembla que el teatre viu un moment esplèndid, pel nombre d'espectadors,

PACO FERIA

de funcions, de noves sales que s'obren...

A mi el que em preocupa és el teatre que tindrem d'aquí a quatre anys. Se m'acusa de nostàlgic i no és cert. La vitalitat del sector ha vingut sempre a Catalunya de la societat civil i sobretot dels grups i companyies que han aportat sang fresca i nova. I tot i que el teatre va bé, no hi ha companyies. Dels centres de formació surten individus ben preparats que tenen dos o tres llocs de producció, com per exemple TV3, que en només un any crea "estrelles", el TNC, el Poliorama i Focus. Són llocs on la seva pròpia rendibilitat industrial fa que tinguin plantejaments conservadors. Parlem ja d'una certa indústria, però em preocupa la sang fresca que et comentava.

Així doncs, el creador ja no va un metre per davant de la societat?

Jo crec que ara va una mica per darrere. Fan coses que d'alguna manera són clàssiques. Les sales alternatives no acaben de tenir el suport del públic perquè aquest s'està acostumant a les comèdies per passar l'estona. Faria falta un gran pacte cultural perquè la gent nova ho tingués més fàcil per fer aportacions de grups i d'estètiques.

Potser sempre les crisis coincideixen amb moments d'esplendor. Tenim un MNAC, un Teatre Nacional, grans sales de teatre...

Deu ser això. El problema del TNC és que la iniciativa privada s'ha sentit agredida per aquesta macroprotecció que ha tingut un determinat tipus de teatre que en definitiva fa servir els mateixos actors i textos perquè no s'ha definit el que havia de fer un Nacional.

Això del teatre deu ser una excepció, perquè des de Madrid s'assegura que tot pinta molt bé?

Com a persona de teatre, en què la matèria prima són les persones, els tics, les actituds i, moltes vegades, els inconscients, crec que tot això del PP fa una mica de pudor. L'estil que destil·la tota aquesta gent està impregnat d'un component molt conservador. Es veu en gestos, en moments de crispació... No em són gens simpàtics. Crec que estan a les antípodes del que per a mi hauria de ser una classe política. Això de l'Espanya va bien no és més que un lema llançat per un home que no té cap mena de carisma. Per a mi representen l'Espanya profunda.

Quina opinió tens del procés que viu els socialisme en aquest país?

La veritat és que això de les primàries ens ha fet molta il·lusió, tot i que la veritat, ho trobo tan normal que hagi estat així... Espero que Josep Borrell porti la mateixa marxa que fins ara i que no s'espanti. Penso que és una persona intel·ligent i que sabrà reconduir les coses. És com al teatre on arriba un moment en què ho tens tot, el repartiment, els focus, les llums, l'obra, el càsting, i de cop i volta no funciona. Borrell ho té tot, i a més agrada a molta gent, perquè la gent està entusiasmada. Quan alguna cosa et traeix et replanteiges moltes coses i crec que ell ho sabrà fer.

Clàudia N.